

graf i Finansloven — den gamle § 17, nu efter den ny Ordning § 16 — der omhandler Pensionsvæsenet, at nogle af vore allerhøjest lønnede Dommere ere afskedigede med Pension af op til 8,000 Kr., ja, der staar endog paa dette Aars Finanslovs Anmærkninger anført, at en Dommer er afskediget med en Pension af 10,000 Kr., uagtet der staar i Pensionsloven, som er Grundlaget for Pensionsvæsenet, nemlig Loven af 1851, at ingen Pension maa overstige 6,000 Kr. Hvordan gaar det da til, at disse Embedsmænd have faaet en højere Pension? Ja, det gaar til paa den Maade, at naar en Dommer ønsker at faa en stor Pension, ordnes det underhaanden saaledes med Justitsministeren og Administrationen, at Administrationen afskediger Manden, og saa skal han naturligvis have sin fulde Løn. Men det er jo ikke Meningen, at en Embedsmand paa den Maade — jeg vil ikke sige lusker sig til en større Pension, for det er ikke noget parlamentarisk Udtryk — men i alt Fald, det er ikke Meningen, at man saaledes skal se at blokke Statskassen, saa at Dommerne ikke alene faa deres lovlige Pension i Henhold til Loven af 1851, men at de ogsaa kunne blive afskedigede med deres fulde Løn. Der er jo ingen Grund til at være hemmelighedsfuld her, for Navnene staa i Finanslovens Anmærkninger og kunne ikke skjules. Hvis De ville se i Anmærkningerne Tillæg A Sp. 627, ville De finde opført, at Justitiarius Buch i Højesteret er afskediget den 1ste December 1897 i Henhold til Grundlovens § 73; og hvis De ville se et Par Spalter længere fremme, ville De finde ikke mindre end to Kriminalretsassessorer, der ere afskedigede i Henhold til Grundlovens § 73 altsaa med deres fulde Løn. Nu er dette Forhold blevet draget frem i Finansudvalget, jeg tror endog flere Gange, og jeg har ikke hørt nogen forsvare den Fremgangsmaade; men jeg vil tilstaa, at jeg var saa naiv at mene, at naar vi gjorde Administrationen og Ministeriet opmærksom paa en saadan Færd, vilde vi være blevne fri for det her efter. Det har vist sig ikke at hjælpe, og der er da ikke andet at gøre end at fremdrage det offentlig. Thi det er jo dog vistnok ikke Meningen med Pensionsloven og Meningen i det hele med den Efterløn, som Embedsmændene faa, at den ene efter den anden ser at blive afskediget paa en Maade, som ser officiel ud, som om han blev tvungen bort fra Embedet, men som i Realiteten gaar ud paa, at han i Pension faar sin fulde Løn, selv om denne er op til 10,000 Kr. Det er ikke nogen ny Sag for Finansud-

valget; thi vi have haft den for baade med den nuværende og tidligere Justitsministre, men vi bør paatale det, naar vi Aar efter Aar ser opført en Del Embedsmænd som afskedigede i Henhold til Grundlovens § 73; vi bede i alt Fald om at faa at vide, hvorfor Grundlovens § 73 netop er bleven brugt i dette Tilfælde.

Endnu et Spørgsmaal ønsker jeg at rette til den højtærede Indenrigsminister angaaende et Forhold i min Valgkreds. Som bekendt have viovre i Nørrejylland 4 Stationer, hvor der ankommer og afgaar omtrent samtidig ikke mindre end 3 Tog. Dette sker ved Skanderborg, Långaa, Skjern og Bramminge. Ved de Stationer, hvor der lugter af Købstad, er Forholdet jo nu det, at der mærke vi straks, at der bliver taget meget mere Hensyn, end der bliver taget ude paa Landet. Ved Skanderborg Station er der Perrontag ikke alene ved selve Stationen, men ogsaa ved de Mellemperroner, som der jo maa være, naar tre Tog kunne ankomme og afgaa samtidig. I Långaa har man, saa vidt jeg husker, ogsaa Perrontag ved selve Stationen; i Skjern husker jeg ikke, hvordan det er, men ved Bramminge er Forholdet det, at der ankommer tre Tog samtidig, og det varer somme Tider 10 à 20 Minutter, inden de ankommende rejsende skulle afgaa med andre Tog, og saa skal i den Tid deres Rejsegods, og hvad de ellers have, ligge og flyde paa Stationen, uden at der er Tag over Perronen. Kunde det nu ikke være rimeligt ved de faa Stationer, hvor Forholdene ere saaledes, at der skal tøves nogen Tid, fordi der ankommer og afgaar saa mange Tog — de kunne jo ikke afgaa alle paa een Gang — vilde det ikke være paa sin Plads, hvad enten det er i By eller paa Land, at der blev taget det Hensyn til Publikum, at der kom et Perrontag, saaledes at Publikum i Regn og Slud og daarligt Vejr ikke skal være nødt til at lægge sit Rejsetøj paa en aaben Perron, men kan lægge det saaledes, at det undgaar at blive helt gennemblødt? Jeg har villet fremdrage dette Forhold i den Tro, at Befolkningen vilde sætte Pris paa, at det blev ændret, og nogen uoverkommelig Udgift kan det jo dog ikke blive. Endnu har jeg kun et eneste Spørgsmaal tilbage, et til Marineministeren. Krigsministeren har jeg undertiden haft nogle Eventyr med, men Marineministeren ved jeg aldrig jeg har haft at skaffe med i den Forstand. Men der er et Forhold, som mere og trækker sig frem her i vort Land, og som gør en saa umaadelig Opsigt, at det